

KOLLÁR ÁRPÁD

a talált tárgy

ahogy rozsdás féltengelyek, küb
lik közül *balázs atillát*, kítúrtam
a földre terített ponyva-standon,
kiguberáltam az egyszer haszná

latos életmaradékok kupacából;
levetett gúnya volt, vagy valami
olyasmi, leértékelt titokzatosság,
mindenki látott már ehhez fogha

tót, de hát ki ismerheti igazán; a
kár csak a naftafoltos *cuniculust*
az *ócskapiac* kietlen szegletén, f

ülön ragadtam túlélésem egyetlen
lehetőségét – régóta vártam rá ig
az, áron alul mégsem vihettem el.

Alkalmi vers a költészet állásáról,
avagy az is bolond aki poétává nem lesz...

A költő költ, a költő ember
Kit az isten bottal nem ver
Nyom inkább lélekpestissel
Nyavalyog ha gondja nincsen

S ha már ember, eszik, vedel
Pálinkával garatig tel:
Állni kell a költő versenyt
Puffad gyomra: jó az ihlet

És padlóra rója, hisz vers ez is
Az általános, örök emberit

tanköltemény

(egy B. I. sorra)

antennád fordítsd önmagad felé
képed hű tükre lesz az úrnek
mi már réges-rég vackot rág beléd
: (lélekcupákjaid kihültek)

ez lenne hát a fő műsoridő
vagy talán a reklám-sáv csupán
epe gyomor belek: milyen dicső
löncspoétika között turkál

ha verstőzsdére viszi bensejét
a költő – rímet ont a kimenet
s ha leplezi a minden-szétesést
sztárpoéta talán még lehet

csak könnyedén – vagy könnyedény legyen
a megszámlált szótagok hada
– orrlyukadba szellent a korszellem
: had csússzanak versbe a szavak

akár kremóba megkövült hullák...
: mert mása vagy egy égi könyvnek
amit akár okafogyott bullát
bedarál egykor szent közönnyel

legnagyobb bürokratánk az isten
– ne búsulj a máj a hús a csont
átalakul csupán nem veszik el
: versből így lehet: iroda lom

egy hangya andrás vázlatra

a szükségszerű kapituláció előtt
gyakran gondolok a hangya-képre
az alkotó soha kegyetlenebb
de pontosabb vázlata
nyitott hűtőszekrényen ül
szivecskés boxeralsóban
odabenn tojás, talán konzervek
literes üveg – az egyfelvonásos
szükségletek magabiztos leltára

farkasszemet néz a művel
szájában haragosan füstöl a cigaretta
kiszúr egyet az ecsettel: vív
akár ha zsákmányt észlelő vizsla
előre dermed: jelez
(félmeztelen bordái egygyé
olvadnak az arc árkaival)
már-már bosszút forral
nyilvánvaló: vesztésre áll

és akkor kép visszánéz: dies irae
ő küzd, de mogorva szeme nem legyűrni
(bennük nem a mindet felfaló vágy)
tükrözni akar – a pontot ahol
bensejével végre megütközhet

a képet nem láthatod, de mögéje léphetsz
döntéseddal szembekerülsz vele
a szükségszerű kapituláció előtt
mikor a szavak kecsesen
elhajolnak tollkésed elöl
szembekerülhetsz önmagad kegyetlen
– soha pontosabb vázlatával

rondószilánkok

a szentföldön kő hull egy kisleány
kezeből. felcsúszott szoknyácskája
alól pirulva villan meggyzagú bőre.
pedofil szájtokon látni ilyen – ám az
apró vércsík diszkréten rejtve maradhat.

•

nagyanyám nap mint nap
papirusz bőrbe fűzi rózsafűzérét,
hamiskás gyöngyházfény csillog
az apró műanyag golyókon.

a plasztik buddha pirulva búvik a
vitrin porcelánőzeihez: multikulti
incentus, a padlásan nagyapám
galambjai buzgón kamatyolnak.

kell ez az öt percnyi öröklét.

•

martonoson papot temetnek.
hagymaszagú paternostereket
iszik a csontra éhes feketeföld,
pelinkovactól mámoros
diesirae zeng a templomban.
a vén sekrestyésné hálóingén
harmadnapra magzatvíz üt
halovány foltot:

valahol a dél keresztje alatt
néger jézus született.